

## Jubileumsgudstjeneste, Arna kirke 150 år, 06.12.15

### 2.s. i advent, 3. rekke JOH 16,2124

Jeg var på Cupfinalen i 1966, og sto i Østre Sving på Ullevål. Stillingen mellom klubben i mitt hjerte, Fredrikstad Fotballklubb, og Lyn var 2-2, og det gikk mot ekstraomganger. Ingen som ikke selv har vært 13 år og sett favorittlaget spille cupfinale, kan ane hvor spennende dette var. Jeg hadde knapt negler igjen på fingrene. Men så skjedde det: En av forsvarerne til Lyn stoppet ballen med hånda på målstreken, og det ble straffespark til Fredrikstad.

Den gangen var det mulig for publikum å komme seg ned fra tribunen og løpe helt fram til banen. Og jeg benyttet selvsagt muligheten sammen med et par hundre andre og stilte meg opp rett bak målet der straffen skulle tas. Min helt, Arne Pedersen, la ballen til rette og gikk tilbake for å ta tilløp. Nå skulle alt avgjøres. Så løp han mot ballen.

Da ba jeg til Gud, og jeg ba inderlig og helhjertet. Jeg ba ikke om at det beste laget skulle vinne, men om at ballen skulle gå i mål. Og jeg ble bønnhørt. Ballen gikk inn helt nede ved stolperoten. Fredrikstad vant cupfinalen 3-2, og jeg var vilt lykkelig!

I et slikt øyeblikk fortapte jeg meg ikke i tanker om at noen andre, som hadde hjertet i Lyn, kanskje hadde bedt om at ballen ikke skulle gå i mål. Og derfor nå var skuffet. Akkurat det problemet kan man jo saktens kalle en teologisk nøtt. Skjønt jeg vil anta at det blant dem som ba på Ullevål, var flere som ba for Fredrikstad enn for Lyn som jo har sin base i Oslo vest.

Tenk om det var så enkelt bestandig. At alt vi ønsket oss og ba om, også ble gitt oss!

II

Jeg vil anta at de fleste både blant dere som er i Arna kirke i dag og dere som følger gudstjenesten på radio, ber til Gud, og da særlig i et knipetak. Og da helst for mer alvorlige ting enn seier i en fotballkamp.

Det kan for eksempel være seier i kampen mot sykdommen, eller at samholdet i familien skal reddes. Eller det kan være en mer uselvisk bønn om et virkelig gjennombrudd på klimakonferansen i Paris, eller om at flyktningene som kommer til Norge må bli tatt imot på en god måte. Dette siste anliggendet er dessverre blitt sørgelig aktuelt etter brannen nå i natt ved det planlagte asylmottaket i Lindås rett nord for Bergen.

Ja, la oss be! Det er aldri galt å be. I hvert fall ikke når vi ber om gode ting. Vi ber snarere for lite enn for mye om konkrete behov som nettopp helbredelse fra sykdom, samhold i familien, et bærekraftig klima eller trygghet for flyktningene.

En afrikansk kristen kvinne som en tid bodde i en svensk menighet, sa en gang til en venninne: «Det er så fint å være sammen med dere, jeg følger meg veldig velkommen. Men

jeg reagerer på at dere så sjelden kommer sammen for å be når noe skjer. Der er det helt annerledes der jeg kommer fra.»

Jeg tror hun setter fingeren på noe helt vesentlig: Den som tror på Gud, ber til Gud. Det er troens normale liv. Gud er vår far, og slik som en god far ønsker å høre hva som ligger barnet på hjertet, vil også Gud høre hva vi bærer på.

Men at Gud hører, betyr det også at vi får? Det høres slik ut i dagens tekst, hvor Jesus sier: «*Hvis dere ber Far om noe, skal han gi dere det i mitt navn*».

Det høres unektelig utrolig ut; og det stemmer vel ikke helt med vår erfaring. Men han sier det altså slik: «*Hvis dere ber Far om noe, skal han gi dere det i mitt navn*». Hvordan skal vi forstå det?

### III

Som så ofte i Bibelen ligger nøkkelen til å forstå teksten i konteksten; situasjonen den er talt inn i. Dette løftet om bønnehørelse, at Gud skal gi oss det vi ber om i Jesu navn, er sagt til disiplene kvelden før Jesu død. Og det er tydelig at han snakker om det som venter: Han skal dø og legges i graven. «*Men jeg skal se dere igjen, og hjertet deres skal glede seg, og ingen skal ta gleden fra dere*»

Løftet om bønnehørelsen er rammet inn av ordene om gjensynet med Jesus og gleden sammen med ham. Hør bare: «*Hvis dere ber Far om noe, skal han gi dere det i mitt navn*»

Det er når bønnen er knyttet til navnet Jesus at løftet gjelder. Løftet hører til innenfor dette forholdet, og det gjelder slike bønner som nettopp styrker dette forholdet, og knytter oss nærmere til Gud og til Herren Jesus.

Det blir omtrent som når en mann sier til kjæresten sin: «Jeg vil gjøre alt for deg». Det betyr ikke at han verken kan eller vil gjøre hva som helst som hjertedamen skulle finne på, men at han vil gjøre alt det han kan for å ta vare på, utdype og styrke kjærlighetsforholdet mellom de to. I denne rammen gir det mening å si: «Jeg vil gjøre alt for deg».

Det samme gjelder løftet Jesus gir til disiplene: «Hvis dere ber Far om noe, skal han gi dere det i mitt navn».

Alt vi ber om som styrker vår tro og binder oss fastere til Gud vår Far, alt det vil Gud gi oss. Her er ingen forbehold. For det er Gud dette handler om. Og den som har Gud, har alt. Men bare i Jesu navn.

«Hvis dere ber Far om noe, skal han gi dere det i mitt navn». Det er et løfte om ufattelig store ting, men ikke om hva som helst. Det er ikke et løfte om at alle baller skal gå i mål, eller at alle mine helsemessige og private utfordringer skal løses.

Men det er et løfte om at den som ber om å få troen på Jesus, om å få være Guds barn, han ber om noe som er etter Guds vilje, og han skal få det gitt i Jesu navn.

Den som ber om det evige liv, han skal få det. Det er et løfte om at før eller siden skal alt gis oss; alt som er godt. Men heller ikke mer.

#### IV

Vi feirer i dag 150-årsjubileet for Arna kirke. Hvorfor ble denne kirken bygget? Jo, for å være et møtested der nettopp dette forholdet til Gud og Herren Jesus skal oppstå, vokse og næres – gjennom dåpen, nattverden, forkynnelsen og fellesskapet av oss som er sammen underveis. Arna kirke er bygget for å være et bønnens hus, og et veksthus for troen og kjærligheten; et rom som med alle sine begrensninger likevel rommer det største som finnes.

Når du kommer inn her, har du med hele deg og alt det du bærer på, alt som er lyst og mørkt og lett og tungt – og du får legge det fram foran Gud og be om å få lov til å leve akkurat i denne relasjonen, i dette forholdet til Gud hele livet, og hele evigheten. For ingen ting er større enn dette. Den som har Gud, har alt, selv om han ennå ikke har sett det.